

Lásko,

píšu to slovo poprvé. Ne proto, abych ti ho řekl nahlas, ale protože tak tě ve mně něco oslovuje pokaždě, když na tebe myslím. Nechci tě tím zatěžovat, tak to nechávám tady, na papíře, který unese všechno, co ti říct nemůžu.

Poslední dobou ve mně roste zvláštní druh strachu. Ne žárlivý, ne majetnický. Spiš takový ten, který má člověk, když nese plnou sklenici vody a nechce ani kapku rozlit. Každý pohyb je pomalejší, protože záleží na každém kroku. Když tě vidím odcházet, chtěl bych jít za tebou, ale zůstávám stát. Tvoje svoboda je pro mě důležitější než moje touha být ti nablízku.

Nosím v sobě jednu větu, která je těžká i krásná zároveň:

Kdybys se jednou rozhodla jít jinam, otevřu ti dveře, podám ti kabát a budu tě mít rád dál.

Bez nároků, bez očekávání, bez výmluvy. Ne proto, že jsem silný, ale proto, že tak vypadá láska, kterou k tobě cítím. Nechci ti být zdí ani podmínkou. Chci být místo, kde si můžeš kdykoli sednout a nadechnout se.

Někdy si všimnu, že mám pod prsty vlhký papír, protože toho citu je víc, než se mi vejde do hrudi, a tak se přelévá ven. Nejsem člověk, který to umí všechno říkat. Když mluvíš ty, jen poslouchám, ukládám si každé tvoje slovo a cestou domů je v hlavě přehrávám, jako kdyby to byly věty, které nechci zapomenout. Díky tobě se učím být jemnější i na sebe. To je dar, který jsem nikdy nečekal, že dostanu.

Nechci od tebe nic. Ani odpověď, ani gesto, ani potvrzení. Chci jen, aby ti bylo dobré. Když se budeš smát a já u toho nebudu, přeju si, aby ten smích byl skutečný. Když budeš plakat, přeju si, aby se vždycky našly ruce, které tě obejmou. A pokud to nebudou moje ruce, ať jsou aspoň dobré.

Píšu ti to proto, že kdybych to nechal v sobě, zatvrdlo by to. A láska, která se schová, začne být těžká a studená. Já ji chci mít měkkou. Tak ji nechávám jít ven. Ať dýchá. Ať žije, i kdyby jen na papíře.

18. května

— T.